

REMISSYTTRANDE

2016-04-27

Dnr 0041/16

Er referens: Fi2016/00300/B

Finansdepartementet

Finansmarknadsavdelningen

103 33 Stockholm

Remissyttrande över betänkandet "Penningtvätt och finansiering av terrorism. Fjärde penningtvättsdirektivet – samordning – ny penningtvättslag – m.m." (SOU 2016:8)

Brottsförebyggande rådet (Brå) har fått rubricerade betänkande på remiss. Brå tillstyrker i stora drag förslagen, men lämnar ett antal synpunkter och förslag för den fortsatta beredningen av betänkandet. Särskilt uppehåller sig synpunkterna vid samordningsfunktionen, där Brå bland annat anser att det kan övervägas om det inte är lämpligare att placera den i Skatteverket i stället för föreslagna Polismyndigheten. Brå har också en rad specifika synpunkter på samordningsfunktionens informationsverksamhet.

I yttrandet används begreppet penningtvätt och penninghantering synonymt utan närmare precision, vilket även omfattar terrorfinansiering, om inte annat särskilt framgår.

Några övergripande kommentarer

Snävt fokus på breda frågor

Utredningens förslag innebär omfattande förändringar och reformer, inte minst det nya registret om juridiska personers huvudmän som berör nästan 700 000 aktiebolag och andra associationsformer (kapitel 22, se sid 540 mitten). De sammanlagda kostnaderna för samtliga förslag beräknas till 800 mkr (tabell 24.19). Samtidigt har utredningen intagit ett snävt penningtvättsperspektiv, vilket är förklarligt till följd av direktivets krav på att uppfylla det fjärde penningtvättsdirektivet. Enligt Brås bedömning hade det varit både kostnadseffektivt och i överensstämmelse med intresset av att motverka penningtvätt att ha ett något bredare fokus på brottsligheten än penningtvättsdirektivets olika moment. Om nu ett helt nytt register ska införas, kunde exempelvis frågan ha ställts om vad det bör innehålla för att tillgodose behovet av att motverka att bolag används för bedrägerier och skattebrott. Genom att förebygga sådan brottslighet minskar utrymmet för de pengar som behöver tvättas, och genom att tillgodose behovet för tillgångsinriktad brottsbekämpning kan brottsutbyte som håller på att tvättas tas i beslag och förverkas.

Penningtvätt och tillgångsinriktad brottsbekämpning

Vad nyss sagts anknyter till ett problem för regleringsregimen om att motverka penningtvätt och den del av brottsbekämpningen som riktar sig mot brottsutbyte och närliggande tillgångar. Signifikant för penningtvättsregleringen – och därmed det nu aktuella betänkandet – är att fokus är på själva penninghanteringen medan den bakomliggande brottsligheten – förbrotten – kommer i andra hand. Det centrala är inte vilken brottslighet det är fråga om utan det räcker med att det handlar om penningtvätt. För den tillgångsinriktade brottsbekämpningen är i stället i fokus brottsutbytet och närliggande

egendom från specifik brottslighet eller brottslig verksamhet. Till skillnad mot penningtvättsregleringen kommer brotten i första hand, som i sin tur genererar egendomen.

Penningtvättsregleringen och den tillgångsinriktade brottsbekämpningen har därför det gemensamma intresset för egendom som härrör från brott, båda utgår också från redan begångna brott. Ändå betraktas dess två infallsvinklar på pengar och annan egendom som skilda åt. På ena sidan befinner sig de myndigheter inklusive advokatsamfundet som utövar tillsyn över verksamhetsutövarna. På den andra sidan finns rättsväsendets myndigheter med stöd av särskilt kronofogden.

Brå har tidigare påpekat att penningtvättsregleringen och den tillgångsinriktade brottsbekämpningen borde ses som en helhet, men av nödvändighet med lite olika perspektiv (Brå 2008:10, Brå 2011:4). Genom att samtidigt ha dessa två perspektiv – motverka att illegala pengar hanteras i legala system, och om så sker, ta dessa genom beslag eller andra åtgärder – bör effektivitetsvinster uppstå. Det vore en stor fördel, särskilt mot bakgrund av att några mått på effektivitet inte tyder på framgångsrika insatser. Det gäller antalet anmälda misstänkta transaktioner från en rad verksamhetsutövare med centrala positioner respektive hur stora belopp som förverkas inom ramen för satsningen mot organiserad brottslighet.

Penningtvätt respektive terrorfinansiering

Av historiska skäl är terrorfinansiering en senare företeelse än penningtvätt, som ledde fram till ett tillägg i penningtvättsregleringen, ett slags bihang som framträder även i det nu aktuella betänkandet, jämte dess lagförslag. Det som beskrivs och i någon mån utvecklas är penningtvätten. Enligt Brås mening kan det dock innebära en nackdel att på detta sätt "bunta ihop" två så pass komplicerade former av penninghantering. Med undantag av penningmaskering (vita pengar på konto som ska omvandlas till kontanter och svarta löner) tar penningtvätt sikte på att hantera illegala pengar från brott; pengarna är därför nedsmutsade.

Såvitt kan bedömas handlar terrorfinansiering i hög grad om fullt legala pengar, som så småningom hamnar i ett brottsligt sammanhang. Förmodligen används en hel del av sådana pengar till mindre dramatiska utgifter i form av kostnader för personers livsföring i Sverige, dvs. till vanlig konsumtion. Avståndet är därför långt mellan pengarna och vapen och liknande som kommer till direkt användning vid terrordåd. Till det kommer det något tydligare terrorsyftet när pengar i Sverige används till att betala resor till länder som ligger nära områden där terrorverksamhet förekommer.

Med tanke på hur många personer från Sverige som anslutit sig till terrororganisationer i framför allt Syrien, förekommer rimligtvis en betydande terrorfinansiering på hemmaplan som möjliggör rekrytering, planering, vänteläge, materielanskaffning, träning och resor. Förmodligen är det många verksamhetsutövare som knappast förknippar denna småskaliga verksamhet (jämför lagförslagets "förbereder, stämplar eller medverkar till sådan särskilt allvarlig brottslighet", 1:1) med terrorfinansiering. Förmodligen är det framför allt insamlingsverksamhet och att pengar skickas utomlands som närmare för tankarna till terrorfinansiering.

Att tydligare skilja mellan penningtvätt och terrorfinansiering ökar förutsättningarna för att beskriva vad dessa företeelser står för, vilket är en grundläggande förutsättning för att få alla verksamhetsutövare att medvetet agera i enlighet med lagstiftningen. Som det nu är har säkert en hel del verksamhetsutövare tämligen oklara föreställningar om vad både penningtvätt och finansiering av terrorism innebär. Exemplet ovan om förberedelser understryker allvaret i den småskaliga terrorfinansieringen.

Ett sätt att tydliggöra skillnaderna vore att i såväl själva betänkandet som i lagtexten, ta upp penningtvätt och terrorfinansiering i olika avsnitt, givetvis med beaktande av gemensamma regler. Framför allt är det viktigt att göra denna åtskillnad illustrativ i den information och

utbildning som förutsätts för att lagstiftningen ska få fäste hos de tiotusentals verksamhetsutövare som dagligen ska tillämpa reglerna (jfr avsnitt 11.5).

Grumliga, svarta och illegala pengar

I det regeringsuppdrag om penningtvätt (inte terrorfinansiering) som Brå rapporterade i december 2015 gjordes en uppdelning av illegala pengar i grumliga, svarta och kriminella pengar (Brå 2015:22). I Brå-rapporten beskrivs vad penningtvättsregleringen såväl i teorin som i praktiken täcker av dessa "pengar", och hur de används. Vissa pengar, som delar av de kriminella pengarna, söker gärningspersonerna få in i de legala systemen, medan andra i huvudsak redan är inne de legala systemens kontomiljö (svarta pengar). Det betyder att verksamhetsutövarnas uppmärksamhet ömsom ska rikta kontrollen mot insättningar, ömsom mot uttag eller kontoöverföringar. På samma sätt som det finns stora skillnader mellan penningtvätt och terrorfinansiering, går de beskrivna "pengarna" olika vägar och används på varierande sätt (lön, vinstmedel, investeringar, konsumtion, lyxkonsumtion).

Brås förslag är att denna uppdelning används i informationsmaterial och utbildning riktad till kontrollfunktioner och verksamhetsutövare.

I det följande övergår remissyttrandet till att följa betänkandets disposition.

Avsnitt 10.4, fastighetsmäklarföretag

I dagsläget står den enskilde fastighetsmäklaren under fastighetsmäklarinspektionens tillsyn, men inte arbetsgivaren, fastighetsmäklarföretaget. Brå kan förstå att utredningen anser att det är olämpligt att fastighetsmäklarföretagen skulle stå under tillsyn enbart såvitt avser penningtvättsregleringen, men det bör övervägas om inte även företagen borde omfattas av fastighetsmäklarlagen. Fördelen skulle vara att arbetsgivarna får ett egenintresse av att deras anställda lever upp till regleringen.

Kapitel 11 och 12, Riskbaserat förhållningssätt

Även om det riskbaserade förhållningssättet genomsyrar penningtvättsregleringen definierar betänkandet ingenstans vad som menas med risk. Av lagförslaget uttrycks att det riskbaserade förhållningssättet bygger på att verksamhetsutövaren känner till och förstår riskerna för penningtvätt (2:2).

En gängse definition av risk utöver hot och sårbarhet är också sannolikheten för att någon oönskat ska inträffa (här penningtvätt) och den skada det för med sig. Regeringen, myndigheter och vissa större aktörer (varumärke) kan beakta skadan, men för de flesta verksamhetsutövare innebär penningtvätt knappast någon skada, utan snarare ekonomiska fördelar. Skadorna är mer av samhällelig natur, som att det är stötande med att gärningspersoner kan berika sig på brott, att brottsoffer förvägras skadeersättning och nationalekonomiska förluster.

Vad som beskrivs i lagförslaget är att verksamhetsutövarna ska genomföra en sårbarhetsanalys på vilket sätt deras system, tjänster eller produkter är sårbara för att användas för penningtvätt. En sådan analys bör vara begriplig för verksamhetsutövarna, särskilt om de har kännedom om hur gärningspersoner tvättar pengar (modus). I grund och botten är det också en sårbarhetsbedömning som föreslås i 2:3. I sårbarhetsbedömningen kan sedan en sannolikhetsbedömning göras för bedömning av om penningtvätt kan ske. Denna bedömning blir sedan mer precis när den inte enbart blickar inåt verksamhetsutövarens egen verksamhet utan utåt, mot aktuell kund och dennes verksamhet, transaktioner etc.

Lagtexten skulle bli tydligare om antingen risk definierades eller att det tydligare framgick vad som krävs, det vill säga en sårbarhetsanalys i kombination med delar av riskbedömning (sannolikhet för brottsrelaterad penninghantering).

12.10 Klientmedelskonton

Utredningen anser att huvudmannen bakom ett klientmedelskonto inte behöver identifieras om kunden är ett advokatkontor. Verksamhetsutövaren (i detta fall banken) kan således förlita sig på de kundkännedomsgärder som vidtas av utomstående (advokaten). Förutsättningen är att risken för brottsrelaterad penninghantering är låg och att uppgifter kan lämnas på begäran.

På denna punkt upplyser Brå om att vid de seminarier som anordnades inför rapporten om brottsrelaterad penninghantering (Brå 2015:22), uppskattade såväl företrädare för verksamhetsutövare och myndighetspersoner att klientmedelskonton spelade en inte oväsentlig roll för gärningspersonernas penninghantering.

14.2 Behandling av personuppgifter

Enligt utredningens bedömning måste verksamhetsutövare få behandla personuppgifter i syfte att fullgöra sina skyldigheter enligt penningtvättsregleringen. Dessa är omfattande i fråga om kundkännedom. Kontroll över kundernas verksamhet syftar till att upptäcka avvikelser som kan tyda på brottsrelaterad penninghantering. Vissa personuppgifter kan således indikera misstanke om brott (s. 317).

Enligt vad Brå erfarit är det inte ovanligt att verksamhetsutövares kundkännedomsgärder utgör en integrerad del för att motverka även brott som kan drabba verksamhetsutövaren självt, som förskingring, korruption, trolöshet mot huvudman och bedrägerier. Det gäller också sådan brottslighet där verksamhetsutövares verksamhet kan utnyttjas för brott, till exempel att överföra medel i samband med bedrägerier.

I praktiken bör det därför i verksamhetsutövarnas kontrollverksamhet och behandling av personuppgifter vara svårt att skilja mellan åtgärder mot penningtvätt och mot annan brottslighet. Mot denna bakgrund anmärker Brå att en trolig följd av lagförslaget är att fler uppgifter som är brottsrelaterade kommer att behandlas, vare sig de är direkt hänförliga till penningtvättsregleringen eller inte. Det kan möjligen uppfattas som en oönskad konsekvens av det vidgade utrymmet för behandling av personuppgifter.

18.5 Samordningsfunktionen

Utredningen föreslår att en samordningsfunktion inrättas som ska bli något av spindeln i nätet för att hålla samman arbetet mot penningtvätt. Funktionen ska ha vida uppgifter och samverka med verksamhetsutövare, brottsutredare och tillsynsmyndigheter. Det handlar om att identifiera, kartlägga och analysera risker för penningtvätt, ta fram strategier, utarbeta metodstöd, ta initiativ till regelförändringar och sprida information. Verksamheten styrs övergripande av en ledningsgrupp bestående av ledande personer i de samverkande myndigheterna. Till det kommer en expertgrupp från samma myndighetsfår samt ett kansli. Vidare ska arbetsgrupper bildas. Tanken är att samordningsfunktionen inte ska överta uppgifter från de samverkande myndigheterna utan att utveckla deras förmåga att bidra till arbetet mot penningtvätt.

Brå föreslås ingå i samordningsfunktionens ledningsgrupp, vilket är lämpligt mot bakgrund av funktionens uppgift att kartlägga och analysera penninghantering. Med hänsyn till tankarna kring en Eko/org-monitor (se nedan), kan Brå förväntas få en mer central roll i framtiden när det kommer till åtgärder mot penningtvätt.

De myndigheter som finns representerade i ledningsgruppen förutsätts också ingå i samordningsfunktionens expertgrupp. Om dess funktion utvecklas till en i hög grad operativ verksamhet, kanske Brå kan medverka i mindre grad. Som Brå tolkar förslagen synes dock en hel del arbete kanaliseras till olika arbetsgrupper. Beroende på omfattningen av Brås engagemang i samordningsfunktion kan det komma att innebära budgetfrågor för myndigheten.

Polismyndigheten är ansvarig för samordningsfunktionen

Utredningen föreslår att samordningsfunktionen ska finnas hos Polismyndigheten. Vad som talar för detta är myndighetens bredd, förmågan att både se till det brottsförebyggande och brottsbekämpande samt myndighetens neutralitet eftersom den saknar tillsynsansvar.

Brå kan tänka sig två ytterligare kandidater: Ekobrottsmyndigheten och Skatteverket. Vad som talar mot Ekobrottsmyndigheten och Skatteverket är att deras "målområde" är betydligt snävare än polisens, men i fråga om perspektiv är båda inriktade på såväl brottsförebyggande åtgärder som brottsbekämpning. Enligt Brås uppfattning är det dock mer angeläget att ha kunskap om den ekonomiska verklighet som präglar verksamhetsutövarna än om förbrotten till penninghanteringen. Det är i de ekonomiska systemen som penningtvätten sker, och där är polisens närvaro mycket begränsad. Polisens styrka ligger i att verka mot förbrotten.

Givetvis är det också viktigt med insikt om olika brottsligheters behov av penninghantering. På den punkten är nog Polismyndighetens kunskapsnivå knappast större än hos Ekobrottsmyndigheten och Skatteverket. Det är ett problem att de brottsbekämpande myndigheterna har väsentligt mindre insikt om penninghantering och förfogande över brottsutbyte i jämförelse med den regelrätta brottsliga verksamheten (Brå 2008:10, Brå 2011:44, Brå 2015:22). Undantag är givetvis Finanspolisen.

Ekobrottsmyndigheten har betydande erfarenhet av finansiella system liksom av näringslivets verksamhet. Vad som särskilt lyfter fram Skatteverkets lämplighet att fungera som värmyndighet är dess uppgift att utöva kontroll över företag med tonvikt på redovisning och transaktioner. Steget är därför mycket kort att använda denna djupa kunskap och omfattande metodkunnande för att även fokusera penningtvätt. Skatteverket kan därmed få rollen att upptäcka penningtvätt inom alla sektorer. Med ett sådant brett anslag bör myndigheten kunna spela rollen som samordnare.

Vad som skulle tala mot Skatteverket är att myndigheten i linje med utredningens argumentation har en kontrollfunktion, underförstått att myndigheten skulle ha en tendens att prioritera den penninghantering som sker i anslutning till skattebrott. Brå är tveksamt till om det håller streck. Dessutom är den skatterelaterade penninghanteringen betydande. I vart fall för några år sedan var merparten av rapporteringen av misstänkta transaktioner till Finanspolisen skattebrottsrelaterade.

Kanslifunktionen

Avgörande för att samordningsfunktionen ska spela en viktig roll är att dess kanslifunktion fungerar väl. Den föreslås bli bemannad med en chef, en administratör, en kommunikatör och en IT-strateg. Därutöver ska samordningsfunktionen förfoga över 45 mkr under en treårsperiod för olika utredningsuppdrag (universitet, externa konsulter, uppdrag till Brå etc.).

Enligt Brås uppfattning är det positivt att det finns en generös budget för externa uppdrag. Givetvis beror allt på hur dessa medel disponeras, men erfarenhetsmässigt kan det vara vanskligt att beställa uppdrag. Alltför ofta visar sig resultatet inte vara tillräckligt användbart. Beställd forskning kan hamna vid sidan av huvudspåret när det kommer till verksamhetsnytta, och ofta måste ny kunskap "översättas" och anpassas för att kunna tillämpas i en operativ verksamhet. Just denna översättning och anpassning, eller "paketering" som utredningen träffande uttrycket det, är en mycket kvalificerad uppgift som kräver djup insikt i hur verksamheter arbetar.

Det talar för att kansliet bör innefatta även några utredare, som kan medverka till att verksamhetsanpassa material, hålla i pennan i olika arbetsgrupper, göra egna mindre utredningar, och kanske ibland vara projektledare för vissa arbetsgrupper. Samtidigt

understryker Brå utredningens uppfattning att en betydande del av arbetet ska ske på myndighetsnivå och i arbetsgrupper. Det är viktigt att samordningsfunktionen inte har för mycket "egen" produktion eftersom de samlade resurserna då inte används optimalt.

Informationsfrågorna

Det mesta som ska utföras inom samordningsfunktionen kretsar kring kommunikation. Som nyss nämnts ska samordningsfunktionen paketera informationen och analyserna på ett sådant sätt att det blir relevant för målgrupperna, dvs verksamhetsutövare, brottsutredare och tillsynsmyndigheter. Utredaren skriver vidare att det ställs stora krav på informationens innehåll och utformning för att den ska bli tillgänglig. Likaså skriver utredaren att samordningsfunktionen måste förfoga över särskild kompetens för att kunna utforma pedagogisk information. Ändå finns det ingen kommunikationskompetens i samordningsfunktionens olika fasta grupper, dvs styrgrupp eller expertgrupp. Om samordningsfunktionens viktigaste roll är att samla in information och kommunicera denna, bör man se över representationen av kommunikationskompetens i styr- och expertgrupp.

Kommunikatörens roll ska vara att "ansvara för utformningen av metodiken för den information som tillsynsmyndigheter och branschorganisationer förväntas sprida..." (s 651). Eftersom organisationerna i samordningsfunktionen har sina uppdrag/målsättningar, sina grafiska profiler, sina kommunikationsplaner och sina kommunikationsavdelningar kommer ett uppdrag att ansvara för andras organisationers kommunikationsmetodik inte att vara framgångsrik. Kansliet kan möjligtvis stötta de organisationer som behöver kommunicera med verksamhetsutövarna genom att, i dialog med primära och sekundära målgrupper (dvs såväl verksamhetsutövarna som tillsynsmyndigheterna och branschorganisationerna), ta fram nationellt övergripande informationsmaterial för olika kanaler och olika målgrupper, som de organisationer som så önskar kan använda sig av. Detta finns det dock ingen budget för.

Annat som nämns är att rapporter inte kan ges ut på olika sätt utan "via en eller flera i förväg angivna distributionskanaler" (s. 478). Kansliet har inget mandat att styra över samordningsfunktionens eller andra involverade organisationers utgivning av kunskapsmaterial, utan kan på sin höjd exempelvis ta fram ett gemensamt emblem som kan monteras på de rapporter och kunskap som tas fram inom ramen för den nationella samordningen. Även ett sådant förfarande grundar sig dock på andra organisationers välvillighet och inte heller för detta finns någon budget.

Med tanke på den utåtriktade roll samordningsfunktionen förväntas ha, är frågan om det räcker med en kommunikatör, som föreslås i betänkandet. Även om extern hjälp finns att tillgå, är det mycket arbete med broschyrer, handböcker, utskick, hemsida och konferenser. Det bör betonas att kommunikatörer ofta inte kan ha rollen som "översättare" och anpassa material fullt ut eftersom kunskapen snarare ligger på det kommunikativa och inte det sakliga innehållet.

I kostnaderna för kansliet finns idag endast schabloner avsatta för personalkostnader men inga medel avsatta för kommunikationen och dess kanaler, dvs exempelvis att ta fram och driva en hemsida, informationsmaterial, eventuellt gemensamt emblem, etc. utan dessa kostnader anses kunna läggas på "någon eller några av myndigheterna" (s 655), vilket inte är en hållbar lösning.

Eko/org-monitor

Som en viktig framtida informationskälla för samordningsfunktionens arbete beskriver utredningen planerna på en ny databas. Brå har för avsikt att under året påbörja en förstudie om en databas som går under arbetsnamnet Eko/org-monitor. Förebilden finns i Nederländerna och består av en databas där uppgifter sedan 1990-talet läggs in från större förundersökningar om organiserad brottslighet. Hittills innehåller denna Organised Crime Monitor uppgifter från mer än 150 förundersökningar. På grundval av dessa uppgifter tas

sedan rapporter fram som belyser olika fenomen, exempelvis penningtvätt med koppling till organiserad brottslighet, och hur brottspengar investeras.

Något som inte anmärks i betänkandet är att det i Nederländerna också finns en motsvarande databas som tar sikte på terrorism. Den har betydligt färskare datum än Organised Crime Monitor, och är långtifrån lika omfattande.

Som nämnts är Brås tanke att undersöka förutsättningarna att efter mönster från Organised Crime Monitor införa en liknande databas för svenska förhållanden, men med den skillnaden att även ekonomisk brottslighet ska ingå. Ett motiv är svårigheten i vissa fall att skilja på organiserad och ekonomisk brottslighet. Ett annat är att en stor andel av de illegala pengarna härrör från ekobrott. Även terrorism kan komma att ingå i förstudien.

Utredningen sätter stor tilltro till Eko/org-monitor. Om en sådan förverkligas kan den på sikt bli det största och stabilaste underlaget för samordningsfunktionens arbete med att formulera strategier och sprida information.

Early warning

Även med en välfungerande Eko/org-monitor kommer den med nödvändighet alstra processad information med fördröjning. Det ligger också närmast till hands att databasen används för tematiska undersökningar. Det går därför inte att begära att en Eko/org-monitor ska ha närkontakt med utvecklingen. Visserligen överskattas oftast anpassningsförmågan och snabbheten hos gärningspersoner, men enligt Brås uppfattning bör en Eko/org-monitor kombineras med ett system där information om trender och tendenser snabbare kan omsättas i praktiskt arbete via samordningsfunktionen. Riktigt hur det ska gå till synes utredningen inte närmare ha övervägt.

Olika lösningar är här tänkbara. Ett sätt är givetvis att bygga ut Eko/org-monitor att löpande ta emot underrättelseinformation. Nackdelen är att det gör redan de samverkande myndigheternas underrättelsetjänster eller närliggande analysfunktioner. Dessutom bör Brås roll som forskningsmyndighet betonas, och vad som nu skisseras är en i alltför hög grad operativ verksamhet.

Närmare till hands ligger att de samverkande myndigheterna löpande förser samordningsfunktionen med material. För att det ska fungera tillfredsställande föreslår Brå att samordningsfunktionen inrättar en särskild gren av verksamheten som tar sikte på att löpande analysera inkommen information. En eller två av de nyss nämnda utredarna kan fylla den rollen. Brå vill särskilt betona vikten av att mycket möda läggs ned på denna del av verksamheten. I annat fall finns en fara med att samordningsfunktionens roll i alltför hög grad stannar vid ett allmänt hållet informationsutbyte.

20 Statistik

Utredningen levererar få förslag under rubriken statistik mot bakgrund av de omfattande förändringar som är på gång på detta område.

Brå flaggar för att en framtida utökad penningtvättsstatistik (utöver själva straffstadgandena) kan vara ett led i kriminalstatistiken,

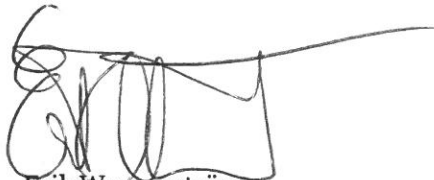
Inledningsvis anmärkte Brå på den olyckliga uppdelning som skett mellan å ena sidan åtgärder mot penningtvätt och å andra sidan tillgångsinriktad brottsbekämpning. Detta problem belyser utredningen genom att det i fråga om bland annat förverkande och kvarstad inte går att se vilka beslut som är knutna till penningtvätt eller inte (s. 516). Det talar för att frågor om statistik om penningtvätt och tillgångsinriktad brottsbekämpning bör bedömas i ett sammanhang. Både framtida penningtvättsstatistik och statistik över tillgångsinriktad brottsbekämpning kan bli en del av kriminalstatistiken. I det sammanhanget hänvisar Brå till den förstudie som tagits fram inom ramen för RIF-arbetet

om statistik på användning av tvångsmedel (Rapport RIF-förstudie Tvångsmedel 2014-12-10, Polismyndigheten).

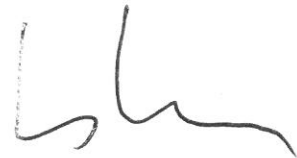
24 Konsekvensanalys

Med tanke på länsstyrelsernas vida uppgift ställer Brå frågan om föreslagna 26,5 mkr är tillräckligt. Under rubriken samordningsfunktion finns ytterligare några budgetsynpunkter.

Detta yttrande avges av generaldirektör Erik Wennerström efter föredragning av forsknings- och utredningsrådet Lars Korsell. I beredningen har även verksamhetschefen Erik Grevholm, enhetscheferna Louise Ekström, Susanne Lekengård och Daniel Vesterhav samt utredaren Anna Horgby deltagit.

Erik Wennerström

Lars Korsell